

A nép nevelői

És írja levelében a többi közt egyik elvtársunk: »Büszke vagyok, hogy népedelős lehetek. Nemcsak azért, mert látom az előttem álló feladat szépségét — a munkástársaim felvilágosítását és nevelését —, hanem azért is, mert érzem a felelősséget, mely rám hárul. Megmondhatom, mielőtt elkezdtem az esti tanfolyamot, azt gondoltam, hogy felesleges az agitáció most, a választások előtt, most a választási felszavakat, a hároméves terv eredményeit, az öt éves tervet és a békét nem kell népszerűsíteni. Népszerűsítették ezek a felszavak saját magukat — a tények, a kézzelfogható eredmények.

Most, hogy beszélgetek elvtársakkal és párttagokkal dolgozókkal, látom, hogy milyen fontos szerepünk van nekünk, népedelősöknek a választások előtt. Nemcsak arról van szó, hogy választási felszavakat népszerűsíteni kell, — ez a kisebbik feladat, mert ezek valóban népszerűek. A nagyobbik az, hogy meggyőzzük a dolgozó társaink érteklődését, magyarázatot adjunk nekik egyes kérdésekre, amelyek még homályosak náluk. Tehát — hogy ugymondjam — a tömegnek egy fontos szükségletét elégítjük ki.

És az, hogy mi az esti iskolán olyan alaposan és részletesen megtárgyaljuk a kérdéseket, tudádonképpen nem jelent más,

tudják feladatukat

mint a dolgozó társaink megbecsülését. Azt jelenti, hogy nem kicsinyeljük le azt a komoly érdeklődést, amely minden irányból megnyilvánul a népi demokrácia eddigi eredményei felé.

Ezt meg kell magyarázni

A Szilléri-sugarúton lévő iskolában két helyen is folyik az oktatás. Az egyik terem szinte kétfelé választódott. A jobboldalt teljesen megtöltötték a nők, a baloldalon a férfiak ülnek a nem számukra szabott padokban. A nők első padsorában öt-hat éves kislányka ül édesanyja mellett. Kezében ceruza, előtte papírlap, akár a nagyoknál. Nagyon komolyan hallgatja az előadó szavait és az utána kibontakozó vitát. Amikor a dolgozók jobb életéről, a megváltozott oktatásról esik szó, szoroson édesanyjához furakszik és súg valamit. Látszik az arcán, hogy szeretne valamit mondani. Ő még kislány, de látja, tudja hogy az iskolában nagyon jó. Ezt meg kell magyarázni a többi néniknek és bácsiknak.

füzetekkel kezükben fiatal lányok — az üzem munkásnői — csoportokba verődve beszélgetnek. Kezdődik.

Először megbeszéljük az előző napi előadás kapcsán felmerült kérdéseket. Mindenkinek van valami mondanivalója, mert amláról szó van — az eddigi munka eredményei, az öt éves terv távlati és feladatai, a felemelkedést biztosító béke — ott a dorozsmai gyár kulturtermeiben is mindenkit érdekel és mindenkit érint.

És miközben meghányják-veleik a dolgokat, felteszik és megválaszolják a kérdéseket, lent az üzemből zúgnak a gépek.

Monoton zúgás — annak, aki nem ért a gépek nyelvén. De akik ott fent vannak most a kultúrteremben — lányok, asszonyok és néhány férfi — mást mondanak: a szöveg gépek zúgása is felelet a fenti kérdésekre. Szavazat az alkotó munka, az újjáépítés mellett.

Híába pumpálják a maximot

Hol a tanfolyam? Innét 300 méterre. Ez a párbeszéd Kistemplom-tanyán történt este háromnegyed 9 után valamivel.

Vagy 10-en ültek az utcán a langyos áprilisi sötétségben. Azok mondták.

300 méterre meg is találjuk a tanfolyamot. Eppen arról beszéltek, hogy az öt éves terv hatalmas gépesítési programja mit ad a falunak. Meg arról, hogy a tanyaközpontok fejlődése szempontjából mit jelent az öt éves terv.

A lámpa közben erősen pislálkolt és egyre sárgult a fénye.

A mellett ülő megjegyzi: »Beadta a kulcsot a maxim.« Valaki lekasztja és elkecseregetten pumpálja. Híába, nem megy.

— Majd a villany... — jegyzi meg valaki hátul. — Azt nem kell pumpálni...

hatunk, még jobb lesz közös életünk.

Különböző ruhát viselnek, különböző helyeken dolgoznak, a népedelésre, választási munkára készülők az Újsomogyi telepen. De mindnyájan egyek öntudatban és felelősségtudatban.

Nemcsak Szegeden, hanem a környező falvakban és tanyaközpontokban is összegyűlnek esténként, hogy megbeszéljék, tisztázzák az előttük álló fontos kérdéseket.

Hat óra előtt pár perccel a Kunsági Szöveggyár emeleti kultúrtermében élénk mozgolódás a színpadon. Piros, sárga és kék

Ünnepélyes keretek között

Megkezdték a Faragó-utcai újabb munkásbérház építését

Szerdán délelőtt ünnepélyes keretek között kezdték meg a Faragó-utcai munkásbérház másik nagy épületének építkezési munkálatait. Az ünnepélyes alkalomra a telek bejáratát nemzetiszíni, vörös és a város színeit viselő lobogókkal díszítették fel.

Az ünnepségen megjelent az MDP Nagyszegedi Pártbizottsága képviselőjében ifj. Komócsin Mihály elvtárs, a pártbizottság titkára is. Dénes Leó elvtárs, polgármester beszédében a hároméves terv eredményeit ismertette az egybegyűlt dolgozók előtt. Azokat az eredményeket, amelyeknek egyik példája a már felépített ötven lakásos munkásbérház. Hangsúlyozta, hogy az öt éves tervben tovább folytatják a munkáslakások építését, úgy hogy a Faragó-utcán és környékén mindenütt munkásbérházakat építenek majd.

A nagy lelkesedéssel fogadott beszéd után Dénes Leó elvtárs, polgármester az első ásonyom-

mal megindította az építkezési munkálatokat. A VAOSz-kórus énekszámokat adott elő. Az ünnepség után nyomban nagy igyekezettel láttak munkához a dolgozók, hogy minél előbb felépítsék az új háromemeletes munkásbérházat, amely husz munkáscsaládnak nyújt majd szép, egészséges lakást.

A Faragó-utcán, közvetlenül az új munkásbérház mellett ismét megindult az építőmunka, hogy

Választási nagygyűlés lesz Alsóközponton május 1-én

Alsóközponton május elsején, a város a Magyar Függetlenség Népfront választási nagygyűlést tart. Az ünnepélyes nap reggel 7 órakor zenés ebresztővel kezdődik, a délelőtti nagyszabású gyűlésre felvonulnak a demokratikus pártok, a tömegszervezetek és Alsóközpont egész dolgozó népe. Az ünnepi beszéd-

Rákosi pajtás segít a tanulásban

Hódi Imre, a móravárosi általános iskola VII. osztályos tanulója feszült figyelemmel hallgatja a tanfolyamot. Egy hármasszabályt birkózik: »Ha 14 munkás elvégez valamilyen munkát 25 nap alatt, hány nap alatt végzi el ugyanezt a munkát 19 munkás?« Amíg Imre számol, édesapja a Szegedi Kenderben dolgozik a hároméves terv sikeréért. Hódi Imre nem akar elmaradni édesapja mögött, aki élmunkás.

Amikor a tanulmányi segély kerül szóba, abbahagyja a számolást, megcsillan a szeme:

— Nagyon szép volt az ünnepség. A móravárosi iskolások részére én vettem át a segélyt.

— Bizony nehéz feladat volt a multban az iskoláztatás — mondja az édesanyja. — Nem volt meg a nyugodt, zavartalan tehelősége a tanulásra, így azután nem is lehetett olyan jó az eredmény.

— Év végén már nem négy-Éseim lesznek, mint félévkor, hanem ötösök meg hatosok — mondja magabiztos öntudattal a kis Imre. — Tudom, most már mindig segít nekem Rákosi pajtás a tanulásban. Hogy mi leszek? Azt még ne tudom, de tovább tanulok, az már biztos.

Hódi Imre édesanyja sem tudja még pontosan, mi lesz a fiából. De azt tudja, hogy a tanulás lehetősége biztosított és lehet Imréről mérnök, orvos, tanár, ami éppen megfelel majd neki. Hódiné leánya a Bem-kollégiumban tanul, a kisebbik fiú ötödikes. Tanul az egész Hódi-család. A kendergyári élmunkás gyermekeiből öntudatos, építő értelmiségi dolgozók lesznek majd. Olyan öntudatosak, mint édesapjuk, az élmunkás.

Utörő órától érkezett hazra Veress Ilonka, VIII. osztályos általános iskolai tanuló.

— Kimondhatatlanul boldog voltam, amikor megtudtam, hogy én is kapok segélyt — mondja örömtől sugárzó arccal. Sokan azt mondták, én nem fogok kapni, mert édesapám tanító s nekem nem jár, csak munkás-szülők gyermekeinek.

Megcsillan a szeme, látszik, valami szépet akar mondani. — Nekem az tetszik legjobban, hogy a népi demokráciában megbecsülik az ember munkáját, meg a átlakokét is. Igazán érdemes jól tanulni. Iggyekszem is minél szebb eredményt elérni, hogy ha felnövök, minél többet tudjak használni a dolgozóknak.

Előttük könyvek és füzetek tarka összevisszasága. Eretegítgére készülnek. A kereskedelmi középiskola tanulója, Erdei Ilona szorgalmasan köt és figyelmesen hallgatja barátinőjét, Török Máriát, aki felolvast. Tegnap ők is ott voltak a Klauzál-gimnáziumban a segélyek kiosztásán. 80-80 forintot kaptak.

— Édesapám a Lippai gőzfűrésztelenen dolgozik. Eddig nagyon nehéz körülmények között tanultam — mondja Erdei Ilona. Most, hogy a tanulmányi segélyt megkaptam, nehézzé problémám oldódott meg. Ki tudom fizetni az érettségi költségeit.

— Én meg most már biztosra veszem — szól közbe Török Mária —, hogy elmehetek az érettségi után országjáró kirándulásra. A segélyből ki tudom fizetni az érettségi díjat.

Bizony a multban nehéz volt tanulni a munkásszülők gyermekeinek — veszi át a szót Erdei Ilona. — Ma a demokráciában gondatlanul tanulhat mindenki, akinek kedve van hozzá. Hirtelen felderül az arca, eszébe jut valami.

— Eppen ma olvastak fel egy közövényt az iskolában, hogy a segélyt ezután is kapni fogjuk — mondja lelkesen s szemükben a jövő szép tervei csillognak meg. Előre az egyetemek padjai felé!

A szegedi kultúr csoportok

kulturgárdái vasárnap igen nagy sikerrel szerepeltek a környező falvakban és tanyaközpontokban. Huszonnégy városi kultúr csoport indult utnak már reggel 7 órakor. A csoportok nemcsak jólsikerült műsort mutattak be, hanem beszélgettek a falu dolgozóival és még szorosabbá kapcsolták a munkás-paraszt-értelmiségi szövetséget.

A pártszervezetek, szakszervezetek, gyárak, üzemek kultúr csoportjai, a rendőrszervezetek, a MEFESZ, Gyufagyár, Villamos és Gazdasági Vasut vett részt ebben a nagy kulturakcióban. A felszabadultságnak, az indokolt derültségnek hangulata töltötte el mindenütt a hallgatókat s mindenütt kérték a csoportokat, hogy ne csak egyszer-egyszer, hanem minél többször látogassanak hozzájuk, hogy szórakoztassák őket s tanulhassanak a haladóművészet legszebb darabjaiból.